

Arrest

nr. 49 572 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 19 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BÜCHLER loco advocaat B. BRIJS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn afkomstig van Luanda. In 2005 ontmoette u uw huidige partner en vader van uw kinderen, E. M. K.. Hij was lid van het FNLA (Frente Nacional de Libertação de Angola) en u begeleidde hem soms naar vergaderingen en feestjes van de partij. Op 15 december 2009 kwamen 3 mannen naar het kapsalon dat jullie samen uitbaatten. Ze overhandigden jullie affiches van de Africa Cup of CAN (Coupe d'Afrique des Nations) die in januari 2010 in Angola plaatsvond. Uw partner weigerde als lid van het FNLA deze affiches echter op te hangen in zijn salon omdat de naam van de regerende partij, het MPLA (Movimento Popular de Libertação de Angola), er op stond. Na een woordenwisseling vertrokken de 3 mannen. Op 23 december 2009 stopten plots 2 politiejeeps voor jullie kapsalon. Een aantal agenten kwam het salon binnen en vroeg waarom er geen

affiches van de CAN ophingen. Emanuel antwoordde dat hij geen affiches van het MPLA in zijn salon wilde, waarop er een handgemeen ontstond en jullie opgepakt en naar de politie-eenheid te Marginal gebracht werden. Jullie werden er elk afzonderlijk opgesloten. Na ongeveer een half uur werd u opnieuw uit uw cel gehaald. Een aantal agenten reed met u naar huis. Ze doorzochten de woning en stalen jullie geld. Vervolgens werd u terug naar Marginal gebracht, waar u ondervraagd en geslagen werd. Na ongeveer een week kwam een agent u uit uw cel halen. Hij bracht u naar een kantoor in het gebouw waar u de echtgenoot van uw tante Veronica aantrof, Tonta genaamd. Hij bleek er als generaal van het Angolees leger te werken. Tonta bracht u vervolgens naar hun woning in de wijk Benfica, waar u uw dochter terugzag. Hij vertelde u dat u in gevaar was en dat u voor uw veiligheid, maar ook voor de zijne, het land diende te verlaten. U bleef bij Tonta en uw tante ondergedoken terwijl uw vertrek uit Angola voorbereid werd. Tonta vond een passeur, O. S. genaamd, waarmee u en uw dochter naar Europa konden reizen. Ongeveer een week later werd u naar de luchthaven gebracht, waar u samen met O. en uw dochter het vliegtuig nam naar Portugal. In Portugal namen jullie vervolgens een bus naar België, waar u op 29 januari 2010 aankwam en diezelfde dag nog asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst maakt u de oorzaak van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, met name het beweerd lidmaatschap van uw partner van het FNLA, niet aannemelijk. U verklaarde dat hij reeds lid was van het FNLA toen u hem in 2005 leerde kennen (gehoorverslag CGVS, p. 4). Hij zou op lokaal niveau actief geweest zijn en u zou hem ook af en toe vergezeld hebben naar vergaderingen en feestjes van de partij (gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Desondanks wist u niet wie de voorzitter is van de lokale afdeling waarbinnen uw partner al die tijd actief zou geweest zijn, en kan u zich geen enkele van zijn collega's binnen het FNLA bij naam herinneren (gehoorverslag CGVS, p. 5). Bovendien kon u zich evenmin herinneren waar het acroniem FNLA voor staat (gehoorverslag CGVS, p. 4) of wat het symbool is of hoe de vlag van de partij er uit ziet (gehoorverslag CGVS, p. 5). U stelde wel de nationale voorzitter van het FNLA te kennen, zijnde "Ngola Kubango", waarmee u ongetwijfeld Ngola Kabango bedoelde (gehoorverslag CGVS, p. 5). U wist niet sinds wanneer Kabango de nationale voorzitter is van het FNLA maar verklaarde dat hij het reeds was toen u uw partner in 2005 ontmoette. U zou ook nooit een andere voorzitter van het FNLA gekend hebben (gehoorverslag CGVS, p. 5). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt echter dat Kabango pas sinds augustus 2007 de functie van voorzitter van het FNLA bekleedt, sinds het overlijden van de toenmalige voorzitter en oprichter van de partij, Holden Roberto. Holden Roberto was een bekende Angolese vrijheidsstrijder en richtte het FNLA reeds in de jaren 1960 op (zie landeninformatie), zodat zijn overlijden na meer dan 40 jaar voorzitterschap van de partij niet onopgemerkt voorbij kan gegaan zijn. Kabango werd trouwens in november 2007 tijdens een speciaal congres ook effectief verkozen tot voorzitter van de partij. Bovendien bleek u evenmin te weten dat het voorzitterschap van Kabango betwist wordt door andere vooraanstaande leden binnen het FNLA (gehoorverslag CGVS, p. 5). Meer zelfs, zijn verkiezing tot voorzitter van de partij werd nog recentelijk - in juli 2009 - na een door Carlinhos Zassala, een van zijn toenmalige tegenkandidaten voor het voorzitterschap van de partij, ingestelde procedure vernietigd door het Angolees grondwettelijk hof (zie landeninformatie). U verklaarde echter vreemd genoeg dat zijn voorzitterschap niet ter discussie staat (gehoorverslag CGVS, p. 5).

Voorts verklaarde u dat leden van het FNLA wel degelijk vervolgd worden in Angola, maar kon u dit op geen enkele manier concretiseren. U stelde wel dat een aantal vrienden van uw partner vervolgd worden omwille van hun lidmaatschap van de partij, maar u kon niet zeggen om wie het ging en kon evenmin verduidelijken welke problemen zij dan concreet zouden hebben met de autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 9). Tot slot stelde u dat het FNLA een goed verkiezingsresultaat behaalde bij de parlementsverkiezingen van 2008, maar kon u niet aangeven wat dat in stemmenpercentage inhoud, noch hoeveel zetels de partij behaalde (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat het FNLA amper 1,11% van de stemmen behaalde, hetgeen haar 3 van de 220 parlementszetels opleverde (zie landeninformatie). Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u het beweerd lidmaatschap van uw partner van het FNLA dan ook allerminst aannemelijk, zodat evenmin geloof kan gehecht worden aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten als gevolg van zijn beweerd lidmaatschap.

Bovendien legde u betreffende de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en vlucht uit Angola dermate vage en bedenkelijke verklaringen af dat zij van aard zijn de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw asielerelaas verder te ondermijnen. Zo verklaarde u ondervraagd te zijn geweest door de autoriteiten maar kon u zich vreemd genoeg geen enkele door hen gestelde vraag meer herinneren (gehoorverslag

CGVS, p. 7). U zou ook uit uw cel gehaald zijn en naar uw huis gebracht zijn, waar de autoriteiten vervolgens overgingen tot een huiszoeking maar u hierbij vreemd genoeg geen enkele vraag stelden. Gevraagd waarom u dan meegenomen werd naar uw woning voor deze huiszoeking, diende u het antwoord alleszins schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS, p. 7). Voorts verklaarde u samen met 2 andere vrouwen gedurende een week opgesloten te zijn geweest, maar zouden jullie vreemd genoeg niet met elkaar gesproken hebben zodat u hun namen niet kan geven en u evenmin weet waarom zij er opgesloten zaten (gehoorverslag CGVS, p. 7). Verder kan u niet aangeven hoe de man van uw tante er precies in slaagde u vrij te krijgen en kan men zich eveneens bedenkingen maken bij het feit dat hij er niet in geslaagd zou zijn te achterhalen wat er met uw partner gebeurde, zeker nu u verklaart dat hij een generaal is van het Angolees leger en een kantoor heeft in hetzelfde gebouw waarin jullie vastgehouden werden (gehoorverslag CGVS, p. 7-8). U weet verder evenmin hoe hij en uw tante aan de nodige reisdocumenten geraakte om uw vlucht uit Angola mogelijk te maken, noch met welke luchtvaartmaatschappij en onder welke naam u reisde (gehoorverslag CGVS, p. 8-9), hetgeen weinig aannemelijk is. Tot slot dient vastgesteld te worden dat u zou nagelaten hebben de contactgegevens van uw tante en haar man op te schrijven, terwijl u nochtans een week bij hen ondergedoken leefde en wist dat u het land zou verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 8-10). U kan derhalve volgens uw verklaringen niemand contacteren om informatie in te winnen betreffende uw persoonlijke situatie en/of die van uw partner in Angola (gehoorverslag CGVS, p. 2 en 9-10), wat ernstige vragen doet rijzen betreffende de oprechtheid van uw verklaringen betreffende de verdwijning van uw partner en van aard is de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw relaas verder te ondermijnen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Het door u neergelegd medisch attest waaruit blijkt dat u zwanger bent, is geenszins van aard de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. U legt tot slot geen enkel begin van bewijs voor van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, noch enig document dat uw identiteit of reisweg zou kunnen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert aan dat zij zelf nooit lid was van de partij, laaggeschoold is en bijgevolg haar gebrekkige kennis haar niet kan verweten worden. Zij wordt immers gevisieerd omwille van de activiteiten van haar man. Ter terechtzitting legt verzoekster een lidkaart en een verklaring van het FLNA neer, ter staving van deze activiteiten. Deze werden verzoekster opgestuurd door een vriend van haar echtgenoot, die hem opzocht in de gevangenis. Zij kon deze documenten niet vroeger bekomen daar zij geen contact kon krijgen met haar familie in het land van herkomst.

Voorts voert verzoekster aan dat zij door de omstandigheden zodanig gechoqueerd was, dat zij zich nog maar weinig details van de vervolgingsfeiten kan herinneren. Betreffende haar vlucht uit Angola stelt verzoekster dat een smokkelaar haar heeft begeleid en alles voor haar regelde zodat zij geen verdere details kan geven. Zij volhardt te vrezen dat zij opnieuw zou opgesloten worden in geval van terugkeer en verwijst naar het Nederlands Ambtsbericht van juni 2008 waaruit blijkt dat er regelmatig onwettige arrestaties plaatsvinden in Angola. Ook de situatie in Angolese gevangenissen wordt er aan de kaak gesteld. Dit wordt bevestigd door het Country Report on Human Rights Practices Angola van maart 2008 van het US Department of State. Verzoekster wijst erop dat volgens internationale rapporten over de mensenrechtensituatie duidelijk blijkt dat arbitraire aanhoudingen, lamentabele condities in de gevangenissen en aanhoudingen van de oppositie zich vaak voordoen in Angola. Zij volhardt dat haar de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend op grond van de politieke activiteiten van haar echtgenoot, waarmee zij geassocieerd wordt.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. De bestreden beslissing is ondermeer gesteund op de bevinding van de commissaris-generaal dat verzoekster, die beweert een vervolging door de Angolese autoriteiten te vrezen omwille van de activiteiten van haar partner voor het FNLA, volstrekt onwetend is aangaande deze politieke formatie. Aangenomen kan worden dat verzoekster niet elk detail van de activiteiten van haar partner of de politieke formatie kent, doch er kan niet aangenomen worden dat zij op geen enkele van de gestelde vragen omtrent het FNLA een antwoord kent. Van verzoekster kan, gelet op haar vluchtmotief, worden verwacht dat zij zich inlicht over de partij en de activiteiten van haar partner. Zij voldoet geenszins aan deze verwachting. Het manifeste gebrek aan kennis betreft de kern van haar asielrelaas en brengt verzoeksters geloofwaardigheid ernstig in het gedrang. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster verklaarde dat zij af en toe aanwezig was bij vergaderingen en feestjes van de partij waardoor het niet aanvaardbaar is dat ze geen enkele collega van haar partner of lokale partijleider zou kennen (gehoorverslag van 8 april 2010 p. 3-5). Haar stelling dat zij als vrouw buiten de politiek gehouden wordt gaat dan ook niet op. Tevens mag aangenomen worden dat ze tijdens deze vergaderingen en feestjes in aanraking zou gekomen zijn met de partijsymbolen en daar een benaderende beschrijving kan van geven. Het feit dat verzoekster slechts een beperkte scholing genoot kan haar gebrekkige kennis van het FNLA niet verschonen. De aan verzoekster gestelde vragen betreffende het FNLA zijn allerminst ingewikkeld te noemen. Verzoeksters betoog, dat zij danig gechoqueerd was, dat zij zich nog maar weinig details van de vervolgingsfeiten kan herinneren is een loutere bewering en vormt geen verschoning voor verzoeksters manifeste gebrek aan enige relevante kennis.

Thans tracht verzoekster de activiteiten van haar partner aan te tonen met een verklaring van het FNLA en een lidkaart op naam van haar beweerde partner, die zij ter terechtzitting neerlegt. Deze stukken vermogen niet verzoeksters geloofwaardigheid te herstellen. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster oorspronkelijk verklaarde niemand te kunnen contacteren in Angola om informatie in te winnen over haar persoonlijke situatie en/of die van haar partner. Zij stelde uitdrukkelijk dat dit niet mogelijk was daar zij geen telefoonnummers heeft en geen manier heeft om contact te nemen (gehoorverslag, p. 2-3). Het gegeven dat een vriend van haar man verzoekster contacteert en haar deze documenten bezorgt, valt niet te rijmen met haar verklaringen. Nu blijkt dat deze stukken niet ondersteund worden met geloofwaardige verklaringen, kan er geen enkele bewijswaarde aan worden gehecht. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat, gelet op de algehele ontstentenis van enige andere stukken ter staving van verzoeksters identiteit, reisroute of vluchtrelaas, de thans neergelegde stukken in het geheel niets aantonen. Zij zijn evenmin vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Verzoekster blijft in gebreke een concreet en pertinent bewijsstuk bij te brengen, zonder dat hiervoor een aannemelijke verklaring is. Haar verwijzing naar overzichtsrapporten waarin op algemene wijze wantoestanden worden aangeklaagd die zich op mensenrechtelijk vlak voordoen in Angola volstaat niet, daar een algemene wantoestand op zich niet de gegrondheid van vluchtelingenrechtelijke vrees aannemelijk maakt.

Gelet op verzoeksters manifeste onwetendheid, de ontstentenis van enig bewijsstuk mede in acht genomen, dient te worden besloten dat haar vluchtrelaas ongeloofwaardig is. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, die de Raad beaamt en overneemt. In zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, kan het middel niet worden aangenomen.

2.3. Verzoekster vraagt niet om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en zij geeft evenmin aan op welke wijze artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn. De ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas mede in acht genomen, ontwaart de Raad geen elementen die nopen tot de toekenning van de kwestieuze status.

2.4. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER